La transmissió de la felicitat

Maria Friedman, en una imatge promocional Foto: ARXIU.

Maria Friedman va dir a l'Auditori de Girona que en aquesta ciutat hi havia fet un dels concerts en què s'ha sentit més feliç. Potser és veritat o potser ho diu a cadascuna de les ciutats on torna per cantar. Tant se val. Si fos això últim, tampoc hauria dit cap mentida perquè, de fet, transmet que és feliç cantant. I és així que segur que ho va ser, de feliç, quan fa deu anys va cantar a l'antic convent de Sant Domènec, aleshores un dels espais del Temporada Alta mentre a Girona es restaurava el Teatre Municipal i es construïa l'Auditori, i que també ho va ser divendres en una nova actuació al festival en què va interpretar peces de Leonard Bernstein i Stephan Sondheim, els dos millors artífexs del musical nord-americà modern, que, precisament, van col·laborar (el primer com a compositor i el segon, joveníssim, com a lletrista) en la seva obra fundacional: West Side story, referència d'un espectacle que du per títol Lenny & Steve, noms amb què apel·la a un tracte íntim amb Bernstein i Sondheim.

Nascuda a Suïssa, però criada a Anglaterra, Maria Friedman pot semblar nord-americana amb la seva concepció de l'espectacle com un xou, de manera que per cantar peces del Sweeney Todd duia un davantal (potser massa net) i va fer pujar un espectador a l'escenari perquè assumís el paper de client/víctima. Va resultar més o menys simpàtic. El cas és que pot considerar-se que el musical expressa el desig de la felicitat. Però, en la modernitat del gènere, Sondheim s'ha atrevit a fer-hi present el sinistre, cosa que, en dos números aïllats del Sweeney Todd, no s'hi va percebre.

Això mentre que, al capdavall, West Side story és una tragèdia en què Somewhere és més una pregària (amb l'esperança que la felicitat de Toni i Maria pugui ser possible en un altre lloc) que el cant heroic en el qual va semblar convertir-lo Maria Friedman.

Tanmateix, a banda d'aquests detalls, la cantant, amb la seva veu bonica i el seu encant, va fer-nos feliços mentre ella era feliç cantant. Com podríem no ser-ho fins i tot en la malenconia del Send in the Clowns del musical A little night music del mestre Sondheim? Va ajudar-la molt en la seva comesa el pianista Jason Carr.

Publicat a:
-El Punt Avui. Edició Nacional 10-11-2013 Pàgina 42

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/692403-la-transmissio-de-la-felicitat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss